

ע"פ 6843/14 - דענה רוחי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 6843/14

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: דענה רוחי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
מיום 02.02.2014 בת"פ 51198-07-13 שניתן על ידי
כבוד השופט א' כהן

בשם המערער: עו"ד ירון גיגי

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונח לפני ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, ת"פ 51198-07-13 (כב' השופט א' כהן), ובו הורשע המערער, לאחר ניהול משפט, בעבירות של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק העונשין התשל"ז-1977; חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) ו-(2) לחוק; וירי במקום מגורים לפי סעיף 340(א) לחוק. על המערער הושת עונש מאסר בפועל של 78 חודשים; מאסר על תנאי למשך 24 חודשים, לבל יורשע בעבירה של חבלה חמורה; מאסר מותנה של 9 חודשים לבל יורשע בעבירת נשק או עבירה של ירי באזור מגורים. בנוסף, המערער חויב בתשלום פיצויים למתלוננים בסך של 15,000 ש"ח.

2. הערעור מופנה נגד רכיב עונש המאסר, אשר נטען כי הוא חמור יתר על המידה. ברקע לאירוע סכסוך משפחתי. בגזר דינו ציין בית משפט קמא את עמדת התביעה, לפיה נכון להחמיר בענישה בעבירות של נשק כדי "להאבק באלימות הפושה ברחובות". מכאן שלא פעם, וגם הפעם, נכון להטיל עונש מאסר בפועל, לנוכח חומרת המעשה. ועדיין, הגישה האינדיבידואלית של הענישה הנהוגה לפני ואחרי תיקון 113 לחוק העונשין מחייבת בחינה קונקרטיית של נסיבות המקרה.

בראייה זו, נדמה כי העונש מחמיר יתר על המידה. בל נשכח כי העיקרון המנחה בענישה הוא ההלימה, בגדרה יש לשקול, בין היתר, את "חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" (ראו סעיף 40ב לחוק העונשין). בענייננו, יודגש כי האירוע מחולק לשני שלבים. בראשון השתמש אמנם המערער בנשק, אך זאת, על פי הנטען באישום, בצורה של ירי באוויר לצורך הרגעת הרוחות. בשלב השני המערער עבר את העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אך מהתיאור עולה כי הוא נקט צעדים להפחית את חומרת הפגיעה הפוטנציאלית. בנוסף, עולה תמונה מעורפלת, כאשר לא ברור באיזו מידה רצה המערער לפגוע באחר. צוין כי הירי נעשה תוך כדי מאבק עם אחר, שאחז את יד המערער בזמן שהחזיק את האקדח. נתון זה עשוי לפנות למספר כיוונים, אך ברקע הכולל לא ניתן לשלול את העמדה שבנסיבות העניין יש בכך היבט לקולא.

שיקול נוסף שעולה הוא כי הפגיעה בפועל לא הייתה חמורה, וכי אין למערער הרשעות קודמות זה למעלה מעשרים שנה. בהיבחן המכלול, סבורני כי העונש נוטה לחומרא, וכי בית המשפט המחוזי לא נתן את דעתו באופן מספיק לנסיבות המעשה. על כן סבורני כי דין הערעור להתקבל. מהצד האחר יש מקום להתחשב בסכנה האורבת לחברה כתוצאה ממעשים אלה ודומיהם, בהם נעשה שימוש בנשק, ובשיקולי הרתעה כלליים. התוצאה היא שיש מקום להתערבות מסוימת בעונש, אך לא מעבר לכך. באופן זה אורך עונש המאסר ישקף בצורה טובה יותר את המעשה והעושה.

3. סוף דבר, הייתי מציע לחברי להתערב בעניין העונש בכך שעונש המאסר בפועל יעמוד על חמש שנים ושלושה חודשים, תחת התקופה שנקבעה. יתר העונשים וההוראות בגזר הדין יעמדו בתוקפם.

ניתן היום, ב' בסיון התשע"ו (8.6.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט